
Lukács György köszöntése

THOMAS MANN

Szerencsekívánatom Lukács György hetvenedik születésnapjára csak rövid lehet — amennyi egy túlterhelt öregembertől telik. De el kell mondanom, hogy Lukácsot, az embert, meggyőződéseinek hozott áldozataiért, a szigorú életért, amelyet önmagára rótt, nagyra becsülöm. És ki kell jelentenem, hogy szellemi munkája iránt is ugyanazt a tiszteletet érzem, amelyet először korai tanulmánykötete a *Die Seele und die Formen*, ez a rendkívüli esztétikai érzékenységre valló mű keltett bennem. Kritikai munkásságát azóta nagy hasznomra való figyelemmel, elismeréssel kísérem. Ami benne a rokonszenvemet leginkább felkelti, az érzéke a folytonosság és hagyomány iránt, amely vezérli, s amelynek nagyrészt létét is köszöni. Mert elemzése elsősorban és kiváltképp a régebbi irodalmi kultúrkincsnek szól, amelyben olyan járatos, mint a legkonzervatívabb történész, s mellyel megkísérli kapcsolatba hozni hitének új világát, s ennek tudás- és tanulásvágyát felébreszteni iránta. Hogy eközben a polgári kultúra e teljesítményeinek főleg társadalomkritikai elemeit keresi és mutatja fel, ez csak helyes és méltányolható, és semmiképp sem csökkeni becsülésemet e világok s korok között közvetítő mű iránt, hiszen úgy látom, olyan eszme ösztönzi, amely ma sok helyütt siralmasan csekély becsben áll: a *kultúra* eszméje.

(1955)